

**ALLEMAAL
LEUGENS**

**ALLEMAAL
LEUGENS
EDDY VAN GINCKEL**

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

ISBN 9789464059496

© Eddy Van Ginckel 2020

GENIETEN

Terwijl ik in mijn ‘luie stoel’ zat te genieten op één van mijn favoriete plekjes in de tuin, begon ik spontaan na te denken. Waar zat ik in feite van te genieten?

De alom heersende stilte maakte het mij niet gemakkelijk om iets zinnig te bedenken. Ook de sinds kort geadopteerde zwerfkat, die onbeweeglijk naast me lag in het gras, kon me niet helpen. Daar ging ik tenminste vanuit. Ik heb het haar niet gevraagd. Mede door het vrij abnormale feit dat alle kinderen uit de wijde buurt door hun ouders voor één keer het zwijgen waren opgelegd, voelde ik mij wat ongemakkelijk. Neen, ik kon niets bedenken wat met de factor ‘genot’ te maken had.

Ik besloot dan maar om het over een totaal andere boeg te gooien en stelde mezelf de vraag: “Waar word jij nu ongenietbaar van?”

In gedachten beet ik in een koffiekoek, zo’n lekker horentje met pudding. Deze mededeling lijkt dan misschien tamelijk onbelangrijk, maar ik probeer alles nu zo getrouw mogelijk mee te geven. Ik beet dus. Vooral die eerste hap bracht me volledig in vervoering. De extase nabij, zoals dat heet. En bij de tweede hap begonnen mijn zintuigen te freewheelen. De stank van een barbecue die ergens werd aangestoken, deed mijn neusharen wild tekeergaan en even later volledig ineenkrimpen.

Sommige mensen zijn té ongeduldig en gebruiken daarom van die chemische aanmaakblokjes om er ‘de vlam’ in te krijgen. Dit, gemengd met de geur van

smeulende houtskool, deed mij intens verlangen om op een ander plekje te gaan zitten. Ik was er alleen te lui voor. Zelfs de meest fanatieke carnivoor zou zich op zo'n moment wegdraaien. Ik begreep het niet.

Het was zondagmorgen, kwart over tien. Wie haalde het op zo'n tijdstip in zijn hoofd om een barbecue aan te steken? Dat moesten ongetwijfeld knettergekke mensen zijn. En van knettergekke mensen word ik zenuwachtig. Net zoals van drukdoeners en herriemakers. Ik moet ze niet. De genodigden zouden vast zulke mensen zijn en daarvan kan ik dus totaal niet genieten. Zelfs zonder dit bizarre gepeupel te kennen, begon ik ze al te verwensen.

In gedachten nam ik nu een derde hapje van het heerlijke horentje met pudding, maar deze keer proefde ik niets. Totaal niets. Het zal wel normaal zijn als je die handeling niet écht uitvoert, maar toch was ik een beetje teleurgesteld. Mijn anders zo uitgebreide fantasie liet me danig in de steek. Ik stond recht en een hongergevoel maakte zich van mij meester.

Mensen die me goed kennen, weten dat ik dan 'dringend' iets moet eten, anders word ik enorm ongenietbaar. Het was me al eens overkomen in het buitenland, nog niet zo erg lang geleden. Zelfs in mijn eentje ging ik toen fel te keer. Vooral nadat ik de ijskast had opengetrokken en ontdekte dat er maar weinig eetbare dingen in lagen. Het ergste was trouwens dat ik, buiten mijzelf, jammer genoeg niemand iets kon verwijten.

Het gebeurt de laatste tijd meer en meer dat ik dingen vergeet mee te brengen, als ik boodschappen doe. Onlangs stelde ik vast dat ik het allerlaatste rolletje toiletpapier aan het gebruiken was. Dit is weer zo'n onbeduidende mededeling waar u even door moet. Ook de tijd dat je voor dezelfde functie verscheurd en verfrommeld krantenpapier bezigde, is intussen al lang voorbij. Het besef dat, zelfs als je een kwaliteitskrant gebruikt, het bovendien ook niet zo hygiënisch is, groeide eveneens met de jaren.

Ik maakte een lijstje van allerlei dingen die ik 'en passant' zou aankopen in de dichtstbijzijnde supermarkt en vertrok even later, gewapend met mijn lege caddie. Ik deed het ook weleens zonder, omdat ik dacht dat 'het toch niet zoveel was' en 'ik het wel zou kunnen dragen,' maar dat viel enorm tegen. Vooral omdat ik was vertrokken met een lege maag en dat mag je dus nooit doen. Nooit gaan winkelen met een lege maag. Bij het zien van voedsel, dicteert het brein namelijk dat je al wat eetbaar is, in je winkelkarretje moet laden.

Dit keer was ik er echter met mijn hoofd bij. Ik at nog even een boterhammetje en vertrok. Bovenaan het lijstje stond 'toiletpapier.' En gelukkig had ik caddie, mijn trouwe vriend, meegenomen. Mijn karretje pulde uit. Tja, soms heb je de dingen nu eenmaal niet volledig in de hand. Ik vreesde het ergste. Misschien was het eten van één schamel sneetje brood toch niet zo'n goed idee geweest. Thuisgekomen laadde ik alles zorgvuldig uit. Ik was best tevreden over mezelf, want ik was niet echt roekeloos geweest. Tegen alle verwachtingen in

waren het stuk voor stuk dingen die ik écht nodig had. Andere zaken had ik niet gekocht. Een pluim? Vuurwerk? Ja, van zo'n momenten kan ik smullen. Maar vooraleer ik een medaille op mijn borst kon spelden, realiseerde ik mij dat er één item was welk ik compleet was vergeten mee te brengen. Juist. Toiletpapier.

Kijk, op zo'n momenten word ik dus echt ongenietbaar. Zelfs de geur van vers gemalen koffie helpt niet. Ook het beeld van de schattige tweeling die verlegen naar me lacht als ze mij passeren, kan dit gevoel niet verdringen. En dat is echt wel erg. Want weet u,... die tweelingzusjes zijn écht schattig en bezorgen me altijd een zeer goed gevoel als ik ze zie. Daar kan ik van genieten en word ik echt gelukkig van.

NIETS ZEGGEN

Het was begin juli. We hadden voor de ganse maand een appartement met twee slaapkamers gehuurd in het zonnige zuiden. We zaten op de tweede etage, 32 treden hoog. Met appartementen moet je soms een beetje geluk hebben. En vooral met die in het zuiden. De foto's in de reisbrochure zien er altijd zeer aantrekkelijk uit en komen meestal amper in de buurt van de werkelijkheid. Maar het leek er op dat de goden ons deze keer erg gunstig gezind waren. De beschikking hebben over twee zeer ruime terrassen, één in de zon en één in de schaduw, was een luxe die we slechts zeer zelden hadden gekend. Daarenboven was het ook nog eens erg budgetvriendelijk. Ik kon er enkel vrolijk van worden.

Terwijl ik na het avondmaal vanuit mijn luie stoel de omgeving in mij zat op te nemen en af en toe mijn neus vulde met de heerlijke geur van de alom aanwezige marjoleinstruiken, dacht ik na over de verschillende mogelijkheden die er bestaan om dit vredige plaatje te verstoren.

Net op dat moment vraagt mijn toegewijde echtgenote of ik wat wil drinken.

“O, dat is goed, schat,” zeg ik. En vervolgens vraagt ze: “Wat wil je drinken?”

“Dat maakt niet uit. Iets uit een fles die open is.”

“Er is geen enkele fles open, lieverd. Kies maar iets.”

“Nee, kies jij maar. Het maakt me echt niet uit.”

“Mij maakt het ook niet uit.”

Ik besluit om de knoop door te hakken.

“Weet je wat, schat? Geef mij maar een colaatje.”

Mijn vrouw fronst even het voorhoofd.

“Ik weet niet of we nog cola in de koelkast hebben.”

“Geeft niet, schat. Als er geen cola is, dan ben ik ook tevreden met een glaasje Sprite of Fanta.”

“Sprite of Fanta?” klinkt het verwonderd.

Een idioot gevoel maakt zich van mij meester. Terwijl mijn teerbeminde onderweg is naar de koelkast, probeer ik alle handelingen die ik de afgelopen vierentwintig uur uitvoerde, voor de geest te halen. Ik kan mij met geen enkele mogelijkheid herinneren dat ik een fles Sprite of Fanta ter hand heb genomen. Aangezien ik de enige ben die de voorraad aanvult, trek ik bijgevolg de logische conclusie dat deze frisdranken niet tot het beschikbare koele assortiment zullen behoren. Een zeker schuldgevoel maakt zich van mij meester. Een ogenblik later reikt mijn vrouw mij een glaasje Fanta aan.

“Er was toch nog een fles open,” zegt ze koeltjes.

Beleefd als ik ben, zeg ik: “Dank je, schat,” en zet het glas aan mijn lippen. Ik probeer de smaak thuis te brengen. Het lijkt in niets op de Fanta die ik mij herinner. Waarschijnlijk stond die fles reeds lange tijd geopend in de koelkast, waardoor de inhoud compleet flets en smaakloos was geworden. Na een poging om vooral niets te laten merken en mijn gezicht in een normale, dankbare plooi te houden, besluit ik om naar beneden te gaan. Ik sta recht en trek mijn schoenen aan.

“Waar ga je naartoe?” hoor ik haar vragen.

“Even naar beneden, schat. Ik ben zo terug.”

Een ogenblik later begin ik aan de afdaling, 32 treden naar beneden, met de duffe nasmaak van verlebberde Fanta in mijn mond.

Om verplaatsingen met de auto zoveel mogelijk te vermijden, had ik in de supermarkt, tien kilometer verderop, een voorraad drank gekocht. Zes flessen cola, zes flessen Sprite, zes flessen Fanta, zes flessen water en zes flessen spotgoedkope witte wijn. Die goedkope wijn bleek veel lekkerder te zijn dan die ene hele dure fles die we op de eerste avond van ons verblijf hadden leeg gedronken. De keuze was dus vlug gemaakt.

Vanwege de zomerse temperaturen werd het beklimmen van de trap met zware lasten, herleid tot het strikte minimum. Omdat mijn vrouw wat sukkelde met haar benen, bespaarde ik haar het 'sleurwerk' met boodschappentassen. Ze had wel enorme moeite om zich daarin te schikken, ook al wist ze dat ik die taak met veel liefde van haar overnam.

Iedere huurder van een appartement had de beschikking over een kleine afgesloten garagebox, waar je buiten je auto ook een aantal andere spullen in kon opbergen. Op een bepaalde leeftijd weet je dat enorm te appreciëren.

Bij de garagebox aangekomen, stel ik vast dat ik de sleutel ben vergeten. Een beetje dom van me, dat geef ik grif toe, maar ook dat behoort nu eenmaal tot de grote voordelen van het ouder worden. Ik besluit om niet te hard te zijn voor mezelf en mij deze vergetelheid vlug te vergeven. Een ogenblik later klim ik alweer 32 treden naar omhoog, nog steeds

met de flauwe smaak van de verpieterde frisdrank in mijn mond. Mijn vrouw kijkt me even aan als ik bovenkom, maar ze zegt niets. En ik zeg ook niets. Ik neem het sleutelkje uit de binnenzak van mijn jas en vertrek opnieuw naar beneden. Ik steek het sleutelkje in het sleutelgat van de garagepoort en wat denkt u? Dat verdomde ding past niet. Ik probeer het ondersteboven, met één hand, met twee handen, uiteindelijk zelfs met twee handen en een voet, maar er is geen enkele beweging in te krijgen. Dan geef ik mezelf een lichte vermaning, een gele kaart zeg maar, en neem de trap terug naar boven. Alweer 32 treden. Boven aangekomen probeer ik zo goed en zo kwaad mogelijk mijn uitputting te verbergen, terwijl mijn liefhebbende wederhelpt mij opnieuw aankijkt zonder iets te zeggen. En ik zeg ook niets.

Ik besluit dan maar om de volledige sleutelbos te pakken en trek gelaten terug 32 treden naar beneden. Terwijl het zweet in mijn nek klotst, open ik de garagepoort met het negende sleutelkje uit het bosje. Tegen het muurtje, achter mijn auto, staan alle dranken netjes uitgesteld. Alles staat er, behalve de cola.

“Hoe kan dit nu?” vraag ik mij af. Ik weet absoluut zeker dat ik zes flessen heb meegebracht. Ik wandel nog even rond de wagen. Niks te bespeuren.

Op mijn beurt frons ik het voorhoofd, terwijl ik de voorraad frisdrank begin te tellen. Van iedere soort ontbreken er tot mijn grote verbazing twee flessen, wat me doet besluiten dat er nog genoeg drank voorradig is op ons appartement. Ik sluit de garage en vertrek opnieuw naar hoger gelegen regionen.

Bij aankomst staat mijn vrouw mij op te wachten en alweer zegt ze niets.

Het lukt me niet langer om mijn vermoeidheid te verbergen.

“Sorry,” zeg ik hijgend, “ik moet even gaan zitten.”

Na een poos vraagt mijn vrouw: “Wil je wat drinken?”

Even denk ik: “Neen, niet opnieuw,…”

Alsof ze mijn gedachte kan raden, voegt ze er onmiddellijk aan toe: “Ik zal je een fris colaatje inschenken.”

“Een colaatje?” hoor ik mezelf vragen.

“Er staan nog vier flessen in de koelkast,” zegt ze, terwijl ze uit mijn gezichtsveld verdwijnt.

Ik plof me opnieuw in mijn luie stoel, terwijl mijn neus zich vult met de geur van verse marjolein, ik de zweetdruppels ongegeneerd over mijn rug naar beneden voel glijden en de zoveelste oprisping van mijn maag mij herinnert aan het laatste restje Fanta dat mij een halfuur geleden werd geserveerd. En plots krijg ik een warm gevoel vanbinnen, als ik mij realiseer wie die flessen naar boven heeft gebracht. En niets zeggen. Ik voel zoveel liefde. Echt waar. Maar ik ga ook niets zeggen. Want bij échte liefde hoef je soms helemaal niets te zeggen.

DURVEN

Regelmatig loop ik via het kerkhof in de richting van de winkelstraat, omdat deze weg niet alleen veel korter is, maar vooral omdat de plek er erg vredig bij ligt. Geen storende geluiden van motoren of ander geweld. Zalig. Soms vraag ik me weleens af waarom ze hier niet meer parkbanken plaatsen. Er staat er welgeteld één. Als ik geluk heb, zit er niemand op. En dan ga ik even zitten, terwijl mijn gedachten wegdwalen. Het is de perfecte manier om volledig tot rust te komen. Veel volk komt er niet, omdat niet iedereen het aandurft om zomaar voor het plezier over een kerkhof te lopen. Meestal gebeurt dat alleen op speciale dagen. Ze vinden het eng. Daarin verschil ik dus een beetje. Ik durf dit wel en kom er zelfs graag.

Die middag eind november had ik een meevaller en nam plaats op de hoek van het bankje. Ik had ook in het midden kunnen gaan zitten, maar dat komt altijd zo bezitterig en asociaal over. De bank was breed genoeg en op die manier hoefde ik me niet schuldig te voelen als iemand zin had om ook even in alle stilte te verpozen. Het zonnetje stond weliswaar laag aan de hemel, maar verwarmde toch mijn gezicht. Dankbaar voor de gratis vitamine D sloot ik zachtjes de ogen. Toen ik ze enkele seconden later weer opende, schrok ik even. Een oudere heer had vlak naast mij plaatsgenomen en ik had het niet gemerkt. Ik overdacht deze situatie. Hoe lang had ik daar gezeten met mijn ogen dicht? Was ik misschien in

slaap gevallen? Geen idee. Maar dan kwam er een antwoord op mijn vragen.

“U was blijkbaar goed vertrokken, hé?” vroeg de oude man naast mij.

Ik bekeek hem, maar kon niet meteen een gevatte repliek bedenken.

De man stelde me gerust. “Niet erg, hoor,” zei hij. “Heb ik ook al gehad.”

Misschien kwam ik er vanaf met een kwinkslag, bedacht ik snel. Ik keek hem recht in de ogen en vroeg op mijn beurt: “Ik heb toch niet te hard gesnurkt?”

“O neen, hoor. Dat viel heus wel mee. Ik ben veel erger gewend.”

Hij snoot zijn neus en ging verder:

“Toen mijn vrouw en ik nog in hetzelfde bed sliepen, deed ik ’s nachts geen oog toe. Die kon lawaai maken. Zelfs de burens konden haar horen. Sinds vorig jaar slaap ik in de logeerkamer. Zalig. Nu ja, zalig,... U begrijpt vast wel wat ik bedoel? Nu gebeurt het dat ik bijna acht uur na mekaar in dromenland ben. Acht uur, mijnheer. Acht uur. Nooit gedacht dat ik dit nog zou meemaken op mijn tachtigste. Het was op aanraden van mijn schoondochter. Ze vond dat ik er altijd zo moe uitzag. Nu vindt ze dat niet meer. Intussen weet de hele familie wel dat wij niet meer samen in één bed liggen. Ach, er zijn vast ergere dingen, denk ik dan. Sinds kort heeft mijn vrouw suikerziekte. Waarschijnlijk heeft ze dit al veel langer, maar ze had er nooit last van. Nu moet ze dagelijks insuline spuiten. Het enige probleem is dat ze dit niet durft.

Ze durft zichzelf geen spuitje te geven. De dokter zegt dat er echt niets aan is om zelf zo'n spuitje te zetten. Poepsimpel. Ja, zo zei hij het. Poepsimpel. Ik heb het ook al dikwijls tegen mijn vrouw gezegd. Maar ja,... voor haar is dat niet zo eenvoudig. Ze durft het niet. Maar wat kan ik zeggen? Ik durf het ook niet. Als ik het durfde, dan was het probleem opgelost. Alle dagen een verpleegster over de vloer, dat wil mijn vrouw ook niet. Wat moet je dan? Gelukkig durft mijn buurman het. Mijn buurvrouw niet, maar de buurman wel. Hij durft het. Nu komt mijn buurman alle dagen langs om mijn vrouw een pikuurtje te geven. En dan ben ik weg. Ik kan er niet tegen, mijnheer. Ik moet niks hebben van spuitjes. Dan ga ik wandelen en kom ik hier even op het bankje zitten. Gek, hé? Ik kom hier zitten omdat mijn buurman bij mij thuis bezig is met mijn vrouw. Als ik zoiets zeg, denken mensen meestal aan iets totaal anders. Maar zo is mijn buurman niet. Mijn vrouw ook niet. Ze heeft nooit iemand anders gehad. Ik was haar eerste liefde en dat ben ik altijd gebleven. Toch mooi zoiets? We kennen mekaar al 63 jaar. Volgend jaar zijn we zestig jaar getrouwd. Mijn schoondochter zegt dat we dat moeten vieren. Een groot feest moet het worden. Daar heb ik eigenlijk niet veel zin in. Mijn vrouw ook niet. Maar wat kan ik doen? Mijn zoon gaat alles regelen. Nu ja,... vooral mijn schoondochter. Zij regelt eigenlijk alles. Het is best een lieve, hoor. Neen, echt, we kunnen ons geen betere schoondochter wensen. Maar ze bemoeit zich overal mee. En ik ben te oud geworden voor discussies. Ik heb er een hekel aan. Als het me